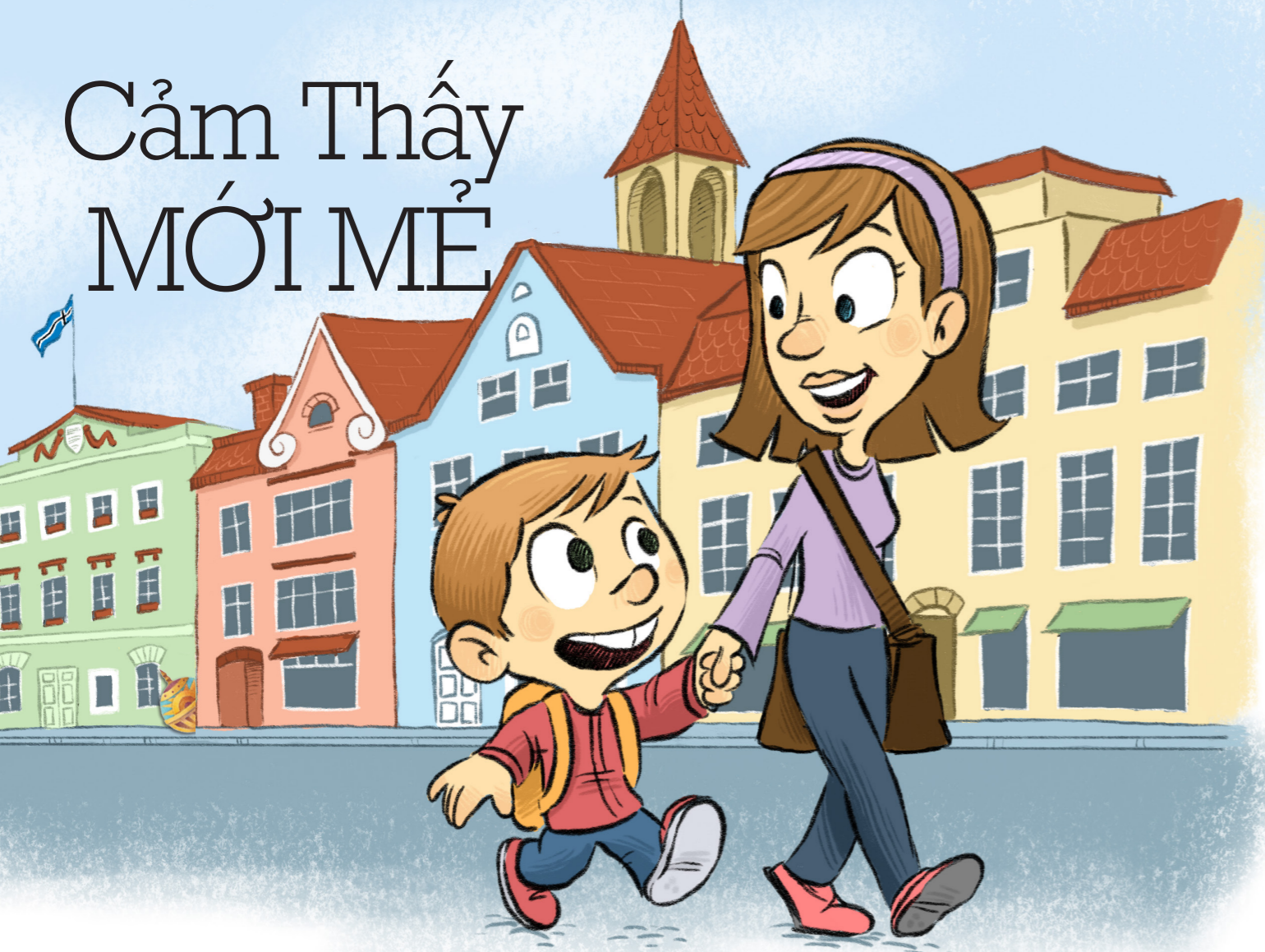

Cảm Thấy MƠI MẸ?

Bài của Jessica Larsen

Dựa trên một câu chuyện có thật

Estonia

“Mẹ có một bất ngờ!” *Emma* (Mẹ) nói như thế khi đến đón Rasmus ở trường. Họ đi cùng nhau xuống những con đường chật hẹp với các tòa nhà đầy màu sắc ở hai bên đường.

“Ăn *Rosolje* cho bữa ăn tối à?” Rasmus đoán với hy vọng. Họ đã ăn món đó mới tuần trước cho sinh nhật lần thứ bảy của nó rồi. Nhưng nó vẫn có thể ăn thêm xà lách trộn củ cải đường và khoai tây cùng với cá trích muối!

Emma lắc đầu cười. “Mẹ gặp hai thiếu nữ trên xe buýt buổi sáng hôm nay. Những người truyền giáo. Họ sẽ đến thăm tối hôm nay để nói về giáo hội của họ.”

Rasmus tò mò ngược nhìn. Nó chưa từng gặp những người truyền giáo bao giờ.

Nó đang ở trong phòng ngủ chơi với chiếc xe cứu hỏa của nó thì những người truyền giáo đến. “*Tere! Tere!* Xin chào!” họ chào *Emma* khi bước vào căn hộ. Họ cởi ra đôi giày ống nặng nề của họ và mang dép

đi trong nhà mà *Emma* đã để riêng cho khách. *Emma* dẫn họ đến chiếc ghế dài màu cam. Nhưng Rasmus vẫn đứng bên cửa.

Người phụ nữ cao hơn chú ý đến nó và mỉm cười. Tấm thẻ tên màu đen của người ấy có viết *Öde Craig* (Chị *Craig*). Người ấy nói: “Mẹ của em nói với chúng tôi là em mới vừa có sinh nhật. Chúng tôi mang đến cho em một món đồ.” Người ấy đưa ra một tấm thẻ nhỏ. Rasmus nhìn kỹ vào tấm thẻ đó.

Đó là hình của một người đàn ông. Ông ấy mặc một chiếc áo choàng trắng, và tay của ông dang ra.

“Em có biết ai đó không?” *Öde Craig* hỏi.

Rasmus không biết tên của người đàn ông đó. Nó chưa từng thấy hình này bao giờ. Nhưng người đàn ông ấy trông hiền lành và mạnh mẽ. “Em nghĩ ông ấy là một nhà vua!” Rasmus nói.

Cả hai người truyền giáo đều mỉm cười. “Vâng đúng thế! Ngài là Vua của các vua! Tên của Ngài là Giê Su Ky Tô.” *Öde Craig* lấy ra một cuốn sách có bìa màu

xanh dương. “Và đây là một quyển sách dạy về Ngài, *Mormoni Raamat*. Sách Mặc Môn.”

Nó và *Emma* bắt đầu đọc Sách Mặc Môn mỗi ngày trước khi đi học. Trong lúc ở trường, Rasmus cùng lớp học của nó đi thả bộ và sau đó ngủ trưa. Sau giờ học, nó và *Emma* thường gặp gỡ với những người truyền giáo. Họ nói chuyện với những người truyền giáo về điều họ đã đọc trong Sách Mặc Môn. Đôi khi *Emma* cho mọi người ăn *kringel*, bánh quế bện. Vào cuối tuần, nó và *Emma* đạp xe đạp hoặc ăn ngoài trời trên bãi biển. Đôi khi họ đi dạo xa vào rừng hoặc dọc theo con sông ưa thích của họ.

Trong một lần đi dạo trong rừng, *Emma* nói với nó rằng bà muốn được làm phép báp têm. Rasmus nhe răng cười. Những người truyền giáo đã yêu cầu *Emma* cầu nguyện xem có nên chịu phép báp têm hay không. Hình như bà đã nhận được câu trả lời của mình!

Bà mỉm cười nói với nó: “Và mẹ biết chắc chắn là mẹ sẽ chịu phép báp têm ở đâu. Con có thể đoán được không?”

Rasmus nghĩ về bài học của những người truyền giáo về phép báp têm. Họ đã giơ lên một bức tranh cho thấy Chúa Giê Su đứng với Giảng Báp Tít trong một con sông. . . .

Nó kêu lên: “Con sông! Con sông ưa thích của chúng ta.”

Một tuần sau, Rasmus đứng trên bờ sông với những người truyền giáo và một số người khác từ nhà thờ. *Emma* đã sẵn sàng chịu phép báp têm. Bà đã chìm mình xuống dưới nước, giống như Chúa Giê Su đã làm. Khi đứng lên, bà mỉm cười. Rasmus muốn nhớ tới giây phút này mãi mãi—nước trong xanh, hoa dại màu trắng trong cỏ xanh, và nụ cười của mẹ nó.

Về sau, trong khi tất cả mọi người đang ăn bánh quy mà những người truyền giáo đã mang tới, nó hỏi: “Cảm giác khi được làm phép báp têm thì như thế nào?”

Mẹ nói với nó: “Thật tuyệt vời. Mẹ đã muốn ở dưới sông mãi mãi. Mẹ cảm thấy thật là mới mẻ!” Mẹ ôm nó thật chặt.

Nó nói với mẹ: “Sinh nhật lần tới của con, con muốn được làm phép báp têm, cũng giống như mẹ và Chúa Giê Su. Con cũng muốn cảm thấy mới mẻ!” ●

Tác giả hiện sống ở Texas, Hoa Kỳ.

TRANH DO GARTH BRUNER MINH HOA